

Arrest

nr. 291 664 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...) verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in het dorp Arsalakhel (subdorp van Sepadar, district Tagab, provincie Kapisa), in het jaar 2003. U woonde daar uw hele leven, vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in oktober 2019. Toen woonde u daar nog samen met uw moeder, uw kleinere broer en 2 ooms langs vaderzijde. U hebt nog een zus die ondertussen getrouwd is en het huis uit is. Uw vader was al lang geleden overleden, en uw oudere broer was ongeveer 10 jaar geleden al vertrokken uit Afghanistan naar België omwille van problemen met de taliban. U bewerkte samen met uw ooms langs moederzijde een veld en een tuin met granaatappelbomen, waarvan u de opbrengst ook verkocht.

U ging sinds u 13 of 14 jaar was naar de plaatselijke madrasa, alwaar u koranlessen kreeg van Qari E.(...). Qari E.(...) droeg altijd een wapen en was een lid van de taliban, hetgeen u wist meteen vanaf dat u naar de madrasa ging. Qari E.(...) droeg zijn studenten echter op om niet te vertellen over zijn link met de taliban, op straffe van dood. Hij bedekte zijn gezicht steeds buiten de madrasa om niet onmaskerd te worden als lid van de taliban. Zo wist aanvankelijk niemand van uw familie dat Qari E.(...) een talibanlid was. Begin september 2019 begon Qari E.(...) op agressievere wijze te preken, en leerde hij u en uw medestudenten wapens gebruiken, en op te dragen om aanvallen te plegen op politieagenten en de overheid en dan terug te keren naar huis. U kreeg ook extra lessen van andere talibanleden in dit kader. Hoewel deze lessen vaak langer duurden, kon u uw moeder nog altijd wijsmaken dat u enkel koranlessen kreeg.

In het midden van oktober 2019 kwamen uw moeder en uw oom langs moederzijde te weten wat er gebeurde in de madrasa. Onder het voorwendsel om granaatappels te gaan plukken nam uw oom langs moederzijde u op 14 oktober 2019 mee naar zijn huis, alwaar hij op u inpraatte en u overtuigde om niet langer naar de madrasa te gaan, omdat u anders misschien wel onschuldigen zou doden. U ging akkoord met uw oom, en besliste om vanaf dan niet langer naar de madrasa te gaan. U verbleef de komende dagen nog bij uw oom langs moederzijde, en ging op 15 oktober 2019 naar de Tamir bazaar met hem. U had al enkele inkopen gedaan toen u uw medestudent Omar zag. U groette hem en zag dat hij een wapen droeg. U vertelde hem dat u daar was om wat inkopen te doen, en hij zei dat hij daar gewoon in zijn vrije tijd was. Vervolgens schoot Omar een politieagent neer, waarop alle aanwezigen, u en uw oom inclusief, wegliepen. U ging terug naar het huis van uw oom langs moederzijde, maar omdat u uw inkopen nog niet voltooid had gingen jullie rond het middaguur terug naar Tamir bazaar. Daar zag u Omar weer, ditmaal in het gezelschap van verschillende andere jongens. U groette hem weer. Niet veel later werd Omar gearresteerd. Diezelfde namiddag kwam de taliban naar uw huis, waar zij kwamen vragen waarom u niet naar de madrasa was gekomen die dag. Uw moeder zei dat u er niet was, omdat u granaatappels aan het oogsten was. De volgende dag, op 16 oktober 2019, kwamen de taliban een dreigbrief afgeven aan uw huis. Uw oom regelde vervolgens uw reis uit Afghanistan.

U vertrok uit Afghanistan op 17 oktober 2019 en bereikte België via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland op 7 juni 2020. U diende in België op 7 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara (origineel), een dreigbrief van de taliban (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Zo wist u al sinds u les kreeg van hem, toen u zo'n 13 of 14 jaar oud was, dat uw vaste onderwijzer Qari E.(...), een talibanlid was (NPO, P.12). U ontdekte dat als volgt: "Omdat hij een wapen droeg, en hij werd altijd bezocht door de taliban" (NPO, P.13). Qari E.(...) zorgde ervoor dat u en uw medestudenten echter nooit vertelden aan familieleden dat hij bij de taliban hoorde: "Omdat we bedreigd werden dat als we hun geheim zouden verklappen dat ons leven dan in gevaar zou zijn" (NPO, P.13). Uw moeder wist niets over uw leerkracht, niet eens zijn naam, en ze had hier evenmin ooit naar gevraagd: "Nee, ze wist gewoon dat ik naar de madrasa ging" (NPO, P.14). Ook andere familieleden waren niet op de hoogte van wat er zich in uw madrasa afspeelde: "Ze wisten het niet. Ze wisten gewoon dat ik daar was voor de koranlessen" (NPO, P.16). Hoewel er dagelijks gewapende mannen die hun gezicht bedekten uw madrasa binnenen buitengingen zouden de dorpingen ook niet geweten hebben wat er gaande was: "Nee, omdat ze bang waren dat als ze het ontdekten dat ze gedood zouden worden. Niemand durfde iemand met een wapen

vragen wat die daar aan het doen waren” (NPO, P.16). U stelde uw loopbaan aan die madrasa evenmin in vraag, en dacht er nooit aan om te veranderen van madrasa, of gewoon weg te gaan: “Nee, ik kon niets doen” (NPO, P.15). Wanneer u gevraagd werd of u niet weg wilde uit die madrasa omdat u er onderwezen werd door een talibanlid, ook al voor dat Qari E.(...) begon met zijn agressieve preken over de jihad, antwoordde u ontkennend: “Toen preekte hij nooit over zulke zaken. Het was pas na zijn preken, en toen begonnen ook anderen te preken om dit soort zaken te doen. [...] We vonden het niet raar dat hij een wapen droeg. Het was pas nadat hij met preken begon dat mijn moeder en oom langs moederzijde beslisten dat ik weg moest” (NPO, P.15).

Deze beweringen zijn niet geloofwaardig. Zo is het hoogst onwaarschijnlijk dat er dagelijks gewapende mannen die hun gezicht bedekten uw madrasa binnen- en buitengingen, maar dat het in uw dorp niet algemeen geweten was dat de taliban de madrasa frequenteerden. Dat uw familie pas na ettelijke jaren te weten kwam dat u in die madrasa les kreeg van of in contact kwam met talibanleden is dan ook ongeloofwaardig. Aangezien verwacht kan worden dat uw familieleden een bepaalde interesse in uw opleiding hadden, en dus in de madrasa in kwestie, is het immers onvoorstelbaar dat het hen niet eerder ter ore was gekomen dat daar gemaskerde mannen met wapens rondliepen. Dat uw moeder u nooit gevraagd zou hebben naar uw onderwijzer of madrasa is eveneens weinig geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een goede relatie met uw moeder hebt. Hoe zij uiteindelijk te weten is gekomen dat de taliban actief was in uw madrasa weet u niet: “Ze zouden het kinderen van het dorp gevraagd kunnen hebben. Maar ik weet hier niet meer over. Toen ik thuiskwam vertelden ze me dit. Ik probeerde ontdekken wie de informatie voorzag, maar ze antwoordden niet” (NPO, P.16). Waarom uw moeder opeens vragen zou beginnen stellen zijn over uw madrasa, nadat u daar al jaren les volgde, en waarom zij u niet wilde vertellen hoe zij die informatie over uw madrasa bekwam, is volstrekt onduidelijk. Dat u zelf niet weg wilde uit de madrasa is eveneens hoogst opmerkelijk. U gaf immers aan dat u zich niet op uw gemak voelde in de madrasa omwille van de bedreigingen aan uw adres (NPO, P.15). Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u weinig affiniteit hebt met de jihad waarover de taliban preekte. In de wetenschap dat de taliban een dergelijke ideologie koestert, is het ook zeer opvallend dat u zich geen vragen stelde bij uw onderwijs door een talibanlid.

Er moet voorts vastgesteld worden dat uw problemen met de taliban een zeer toevallig karakter vertonen. Zo pleegde uw medestudent Omar een moordaanslag op een politieagent op de 1ste dag dat u niet op de madrasa kwam opdagen (NPO, P.17). U bleef die dag voor het eerst thuis van de madrasa omdat uw moeder en oom langs moederzijde toen net te weten waren gekomen dat de taliban opereerde vanuit de madrasa waar u les volgde (NPO, P.15). Aangezien u reeds jaren les volgde in de madrasa bij een talibanlid, en uw familie daar nooit van op de hoogte was, is het bijzonder toevallig dat die informatie plots tot hen was gekomen, net voordat uw medestudent Omar een aanslag pleegde (zie supra). U was tot de dag vóór die aanslag nog student op de madrasa, en u had geen melding gemaakt dat een medestudent tot dan toe een dergelijke aanslag had gepleegd als diegene die Omar pleegde. Aldus zou op de 1ste dag dat u niet op de madrasa kwam opdagen, de 1ste aanslag gepleegd zijn door één van uw medestudenten. Bovendien kwam u net op die dag Omar, de aanslagpleger in kwestie, maar liefst 2 keer tegen op de bazaar, op de plaats waar hij die aanslag pleegde (NPO, P.18). Dat toevallige karakter ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Beide ontmoetingen met Omar zijn bovendien zeer opvallend. Zo droeg hij een wapen toen u hem voor het eerst zag, maar dat vond u schijnbaar niet opmerkelijk. U vertelde hem dat u daar was om inkopen te doen, en hij vertelde u dat hij daar was in zijn vrije tijd (NPO, P.18). Aangezien het ochtend was, was u nochtans beiden geacht in de madrasa te zijn, maar in uw korte uitwisseling werd daarover niets gezegd. Vervolgens zag u Omar een politieagent neerschieten en ontvluchtte u de bazaar naar het huis van uw oom langs moederzijde (NPO, P.18). Na het middageten keerde u terug naar de bazaar omdat u nog niet alles gekocht had waarvoor u in de voormiddag naar de bazaar gegaan was. Daar ontmoette u Omar weer, die ditmaal vergezeld werd door andere jongens (NPO, P.19). Hoewel u hem eerder die dag iemand had zien neerschieten, groette u hem weer zoals voorheen, alsof er niets gebeurd was. U gaf aan dat Omar na die aanslag de bazaar ontvlucht was, maar in de namiddag gewoon terugkeerde: “Hij had al iemand neergeschoten en de plaats ontvlucht. Tegen de middag was hij daar terug op bezoek” (NPO, P.19). Wanneer u werd voorgelegd dat het ongeloofwaardig is dat Omar diezelfde namiddag gewoon zou terugkeren naar de plaats van zijn aanslag, herhaalde u hoe normaal dit alles was: “Het is heel normaal, hij schiet 2 of 3 mensen neer, en dan komt hij terug naar dezelfde plaats” (NPO, P.19).

Het verloop van deze ontmoetingen is allesbehalve geloofwaardig. Dat u voor enkele producten nog zou terugkeren naar de bazaar in de uren nadat u daar met uw eigen ogen een aanslag had zien gepleegd worden door een medestudent van u, iemand die u ook als een vriend beschouwde (NPO, P.18), is niet geloofwaardig. Aan uw verklaring dat u de aanslagpleger daar bij uw terugkeer nogmaals tegenkwam en

groette alsof er niets gebeurd was, kan evenmin geloof gehecht worden. Naast het toevallige karakter van die 2de ontmoeting is het overigens onbegrijpelijk dat Omar zou teruggekeerd zijn naar de bazaar in de uren nadat hij daar een aanslag gepleegd had. De instructies van Qari E.(...) waren immers betrekkelijk anders: "Ja, hij preekte ons altijd om hetzelfde te doen, om de plaatsen waar de overheid aanwezig is aan te vallen en dan terug te keren" (NPO, P.14). U verklaarde echter dat Omar wel volgens de instructies van Qari E.(...) handelde door de aanslag te plegen en dan naar huis terug te keren (NPO, P.19). Zijn terugkeer naar de bazaar in de namiddag stond volgens u alweer los van de aanslag van die voormiddag: "Hij had al iemand neergeschoten en de plaats ontvlucht. Tegen de middag was hij daar terug op bezoek" (NPO, P.19). Die uitleg is allesbehalve bevredigend, en verklaart geenszins waarom Omar na het plegen van een aanslag diezelfde namiddag terugging naar de bazaar.

Diezelfde namiddag kreeg uw moeder overigens ook bezoek van de taliban aan huis, vragende waarom u die dag niet kwam opdagen in de madrasa (NPO, P.17). Ook dit gegeven is merkwaardig, aangezien u had aangegeven dat u regelmatig in de moskee lessen volgde, in plaats van in de madrasa (NPO, P.12). Waarom het dan dermate verdacht was dat u een dag afwezig was dat de taliban besloot om u te gaan zoeken is volstrekt onduidelijk: los van uw gewoonte om zowel de moskee als de madrasa te bezoeken, bestaan er hoe dan ook meerdere redenen waarom iemand een dagje afwezig zou zijn van school. Het is dan ook erg opvallend dat u die dag meteen bezoek zou hebben gekregen van de taliban, nadat u welgeteld één halve dag afwezig was uit de madrasa. Die ijverige controle van de taliban is weinig geloofwaardig.

De volgende dag werd u beschuldigd van spionage met betrekking tot de arrestatie van Omar. De taliban hadden die beschuldiging in de vorm van een dreigbrief aan uw huis afgeleverd (NPO, P.12, 17). U vermoedde dat de jongens die Omar in de namiddag hadden vergezeld naar de bazaar over u verteld hadden, en dat de taliban u daarom viseerden (NPO, P.3, 12). Toen u te weten kwam dat de taliban een brief voor u hadden afgeleverd besloot u vervolgens te vertrekken uit Afghanistan (NPO, P.21). Merkwaardig genoeg las u de dreigbrief niet, noch liet u die door iemand voorlezen (NPO, P.20). Het feit dat u een brief gekregen had van de taliban was voor u genoeg om te weten dat u door hen gedood zou worden: "Nee. Eens ze iemand een brief sturen betekent dat zeker en vast dat ze hem gaan doden" (NPO, P.20). U kwam pas te weten wat er in die dreigbrief stond toen u al lang gevlucht was, en zelfs al in België toegekomen was (NPO, P.20-21). Nochtans betrof deze dreigbrief de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan. Het is dan ook allesbehalve geloofwaardig dat u de inhoud van deze brief pas te weten bent gekomen, vele maanden na uw vertrek uit Afghanistan.

De inhoud van deze dreigbrief is overigens ook opvallend. Er staat namelijk in dat alle mujahedeem opgeroepen worden om u te onthoofden mochten zij u vinden, aangezien u onder valse voorwendselen afwezig bleef uit de madrasa, en tevens dat er bewijs zou zijn dat u zou gespioneerd hebben voor de overheid (NPO, P.21). Deze brief werd echter afgeleverd op de dag na de aanslag die Omar pleegde: u was op dat moment welgeteld 1 volledige dag afwezig geweest van de madrasa. Enerzijds is het ongeloofwaardig dat u omwille van die zeer korte afwezigheid formeel met zulke gewelddadigheden bedreigd werd. Anderzijds is het onduidelijk waarom de taliban aangeeft dat u onder valse voorwendselen afwezig was: uw moeder vertelde hen immers dat u granaatappels aan het oogsten was (NPO, P.12). Aangezien deze gebeurtenissen zich afspeelden in de maand Mizan van het jaar 1398 volgens de Afghaanse kalender (van 23 september 2019 tot 22 oktober 2019 volgens de westerse kalender), de maand waarin u zelf correct aangaf dat granaatappels geoogst worden (NPO, P.5), is het allesbehalve opvallend dat u omwille van die reden afwezig was. Temeer uw oom langs moederzijde effectief veel land met granaatappelbomen had, en hulp bij de oogst dus zeker welgekomen was (NPO, P.5). De beschuldiging van spionage is even merkwaardig. Deze zou zijn gebaseerd op het feit dat jongens in het gezelschap van Omar u zagen praten met hem in de bazaar, nadat hij diezelfde dag een aanslag had gepleegd in de bazaar (NPO, P.12). Er is echter geen sprake van eventuele betrokkenheid van uwentwege bij de arrestatie van Omar. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom die jongens u beschuldigden, en tevens waarom de taliban hun beschuldiging meteen voor waar aannam en u formeel ter dood veroordeelde.

Uw verklaringen met betrekking tot het verloop van gebeurtenissen op 15 en 16 oktober 2019 kunnen allerm minst overtuigen. Dat de taliban binnen de tijdspanne van 1 dag niet enkel te weten zou zijn gekomen dat u niet effectief granaatappels aan het oogsten was bij uw oom langs moederzijde hoewel dat zeer aannemelijk was, maar dat zij tevens de valse informatie dat u zou gespioneerd hebben voor de overheid zou hebben beoordeeld, dat ze daaromtrent een vonnis zou hebben geveld met betrekking tot uw straf, en u daar bovendien per brief van op de hoogte zouden brengen, is immers volstrekt ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De dreigbrief van de taliban werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 29 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in

de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen

de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio getet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Tagab in de provincie Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022,

beschikbaar

op

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

De “COI Focus Afghanistan” van 23 september 2022 wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin hij stelt bijkomende documenten neer te willen leggen. Hij voegt bij de aanvullende nota een kopie van de arbeidsovereenkomst en loonfiches, verdere bewijzen van integratie en een kopie van de identiteitskaart van zijn broer.

Hij verwijst hierin naar algemene informatie die wijzen op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

De Raad stelt vast dat verzoeker de Raad dezelfde aanvullende nota, die gedateerd is op 1 juni 2023 ook bezorgde op 6 juni 2023 doch dat hierbij slechts een kopie van de arbeidsovereenkomst en loonfiches van verzoeker werden gevoegd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Zo wist u al sinds u les kreeg van hem, toen u zo'n 13 of 14 jaar oud was, dat uw vaste onderwijzer Qari E.(...), een talibanlid was (NPO, P.12). U ontdekte dat als volgt: “Omdat hij een wapen droeg, en hij werd altijd bezocht door de taliban” (NPO, P.13). Qari E.(...) zorgde ervoor dat u en uw medestudenten echter nooit vertelden aan familieleden dat hij bij de taliban hoorde: “Omdat we bedreigd werden dat als we hun geheim zouden verklappen dat ons leven dan in gevaar zou zijn” (NPO, P.13). Uw moeder wist niets over uw leerkracht, niet eens zijn naam, en ze had hier evenmin ooit naar gevraagd: “Nee, ze wist gewoon dat ik naar de madrasa ging” (NPO, P.14). Ook andere familieleden waren niet op de hoogte van wat er zich in uw madrasa afspeelde: “Ze wisten het niet. Ze wisten gewoon dat ik daar was voor de koranlessen” (NPO, P.16). Hoewel er dagelijks gewapende mannen die hun gezicht bedekten uw madrasa binnenen buitengingen zouden de dorpingen ook niet geweten hebben wat er gaande was: “Nee, omdat ze bang waren dat als ze het ontdekten dat ze gedood zouden worden. Niemand durfde iemand met een wapen vragen wat die daar aan het doen waren” (NPO, P.16). U stelde uw loopbaan aan die madrasa evenmin in vraag, en dacht er nooit aan om te veranderen van madrasa, of gewoon weg te gaan: “Nee, ik kon niets doen” (NPO, P.15). Wanneer u gevraagd werd of u niet weg wilde uit die madrasa omdat u er onderwezen werd door een talibanlid, ook al voor dat Qari E.(...) begon met zijn agressieve preken over de jihad, antwoordde u ontkennend: “Toen preekte hij nooit over zulke zaken. Het was pas na zijn preken, en toen begonnen ook anderen te preken om dit soort zaken te doen. [...] We vonden het niet raar dat hij een wapen droeg. Het was pas nadat hij met preken begon dat mijn moeder en oom langs moederzijde beslisten dat ik weg moest” (NPO, P.15).

Deze beweringen zijn niet geloofwaardig. Zo is het hoogst onwaarschijnlijk dat er dagelijks gewapende mannen die hun gezicht bedekten uw madrasa binnen- en buitengingen, maar dat het in uw dorp niet algemeen geweten was dat de taliban de madrasa frequenteerden. Dat uw familie pas na ettelijke jaren te weten kwam dat u in die madrasa les kreeg van of in contact kwam met talibanleden is dan ook ongeloofwaardig. Aangezien verwacht kan worden dat uw familieleden een bepaalde interesse in uw opleiding hadden, en dus in de madrasa in kwestie, is het immers onvoorstelbaar dat het hen niet eerder ter ore was gekomen dat daar gemaskerde mannen met wapens rondliepen. Dat uw moeder u nooit gevraagd zou hebben naar uw onderwijzer of madrasa is eveneens weinig geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een goede relatie met uw moeder hebt. Hoe zij uiteindelijk te weten is gekomen dat de taliban actief was in uw madrasa weet u niet: “Ze zouden het kinderen van het dorp gevraagd kunnen hebben. Maar ik weet hier niet meer over. Toen ik thuiskwam vertelden ze me dit. Ik probeerde ontdekken wie de informatie voorzag, maar ze antwoordden niet” (NPO, P.16). Waarom uw moeder opeens vragen zou beginnen stellen zijn over uw madrasa, nadat u daar al jaren les volgde, en waarom zij u niet wilde vertellen hoe zij die informatie over uw madrasa bekwam, is volstrekt onduidelijk. Dat u zelf niet weg wilde uit de madrasa is eveneens hoogst opmerkelijk. U gaf immers aan dat u zich niet op uw gemak voelde in de madrasa omwille van de bedreigingen aan uw adres (NPO, P.15). Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u weinig affiniteit hebt met de jihad waarover de taliban preekte. In de wetenschap dat de taliban een dergelijke ideologie koestert, is het ook zeer opvallend dat u zich geen vragen stelde bij uw onderwijs door een talibanlid.

Er moet voorts vastgesteld worden dat uw problemen met de taliban een zeer toevallig karakter vertonen. Zo pleegde uw medestudent Omar een moordaanslag op een politieagent op de 1ste dag dat u niet op de madrasa kwam opdagen (NPO, P.17). U bleef die dag voor het eerst thuis van de madrasa omdat uw moeder en oom langs moederzijde toen net te weten waren gekomen dat de taliban opereerde vanuit de madrasa waar u les volgde (NPO, P.15). Aangezien u reeds jaren les volgde in de madrasa bij een talibanlid, en uw familie daar nooit van op de hoogte was, is het bijzonder toevallig dat die informatie plots tot hen was gekomen, net voordat uw medestudent Omar een aanslag pleegde (zie supra). U was tot de

dag vóór die aanslag nog student op de madrasa, en u had geen melding gemaakt dat een medestudent tot dan toe een dergelijke aanslag had gepleegd als diegene die Omar pleegde. Aldus zou op de 1ste dag dat u niet op de madrasa kwam opdagen, de 1ste aanslag gepleegd zijn door één van uw medestudenten. Bovendien kwam u net op die dag Omar, de aanslagpleger in kwestie, maar liefst 2 keer tegen op de bazaar, op de plaats waar hij die aanslag pleegde (NPO, P.18). Dat toevallige karakter ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Beide ontmoetingen met Omar zijn bovendien zeer opvallend. Zo droeg hij een wapen toen u hem voor het eerst zag, maar dat vond u schijnbaar niet opmerkelijk. U vertelde hem dat u daar was om inkopen te doen, en hij vertelde u dat hij daar was in zijn vrije tijd (NPO, P.18). Aangezien het ochtend was, was u nochtans beiden geacht in de madrasa te zijn, maar in uw korte uitwisseling werd daarover niets gezegd. Vervolgens zag u Omar een politieagent neerschieten en ontvluchtte u de bazaar naar het huis van uw oom langs moederzijde (NPO, P.18). Na het middageten keerde u terug naar de bazaar omdat u nog niet alles gekocht had waarvoor u in de voormiddag naar de bazaar gegaan was. Daar ontmoette u Omar weer, die ditmaal vergezeld werd door andere jongens (NPO, P.19). Hoewel u hem eerder die dag iemand had zien neerschieten, groette u hem weer zoals voorheen, alsof er niets gebeurd was. U gaf aan dat Omar na die aanslag de bazaar ontvlucht was, maar in de namiddag gewoon terugkeerde: "Hij had al iemand neergeschoten en de plaats ontvlucht. Tegen de middag was hij daar terug op bezoek" (NPO, P.19). Wanneer u werd voorgelegd dat het ongeloofwaardig is dat Omar diezelfde namiddag gewoon zou terugkeren naar de plaats van zijn aanslag, herhaalde u hoe normaal dit alles was: "Het is heel normaal, hij schiet 2 of 3 mensen neer, en dan komt hij terug naar dezelfde plaats" (NPO, P.19).

Het verloop van deze ontmoetingen is allesbehalve geloofwaardig. Dat u voor enkele producten nog zou terugkeren naar de bazaar in de uren nadat u daar met uw eigen ogen een aanslag had zien gepleegd worden door een medestudent van u, iemand die u ook als een vriend beschouwde (NPO, P.18), is niet geloofwaardig. Aan uw verklaring dat u de aanslagpleger daar bij uw terugkeer nogmaals tegenkwam en groette alsof er niets gebeurd was, kan evenmin geloof gehecht worden. Naast het toevallige karakter van die 2de ontmoeting is het overigens onbegrijpelijk dat Omar zou teruggekeerd zijn naar de bazaar in de uren nadat hij daar een aanslag gepleegd had. De instructies van Qari E.(...) waren immers betrekkelijk anders: "Ja, hij preekte ons altijd om hetzelfde te doen, om de plaatsen waar de overheid aanwezig is aan te vallen en dan terug te keren" (NPO, P.14). U verklaarde echter dat Omar wel volgens de instructies van Qari E.(...) handelde door de aanslag te plegen en dan naar huis terug te keren (NPO, P.19). Zijn terugkeer naar de bazaar in de namiddag stond volgens u alweer los van de aanslag van die voormiddag: "Hij had al iemand neergeschoten en de plaats ontvlucht. Tegen de middag was hij daar terug op bezoek" (NPO, P.19). Die uitleg is allesbehalve bevredigend, en verklaart geenszins waarom Omar na het plegen van een aanslag diezelfde namiddag terugging naar de bazaar.

Diezelfde namiddag kreeg uw moeder overigens ook bezoek van de taliban aan huis, vragende waarom u die dag niet kwam opdagen in de madrasa (NPO, P.17). Ook dit gegeven is merkwaardig, aangezien u had aangegeven dat u regelmatig in de moskee lessen volgde, in plaats van in de madrasa (NPO, P.12). Waarom het dan dermate verdacht was dat u een dag afwezig was dat de taliban besloot om u te gaan zoeken is volstrekt onduidelijk: los van uw gewoonte om zowel de moskee als de madrasa te bezoeken, bestaan er hoe dan ook meerdere redenen waarom iemand een dagje afwezig zou zijn van school. Het is dan ook erg opvallend dat u die dag meteen bezoek zou hebben gekregen van de taliban, nadat u welgeteld één halve dag afwezig was uit de madrasa. Die ijverige controle van de taliban is weinig geloofwaardig.

De volgende dag werd u beschuldigd van spionage met betrekking tot de arrestatie van Omar. De taliban hadden die beschuldiging in de vorm van een dreigbrief aan uw huis afgeleverd (NPO, P.12, 17). U vermoedde dat de jongens die Omar in de namiddag hadden vergezeld naar de bazaar over u verteld hadden, en dat de taliban u daarom viseerden (NPO, P.3, 12). Toen u te weten kwam dat de taliban een brief voor u hadden afgeleverd besloot u vervolgens te vertrekken uit Afghanistan (NPO, P.21). Merkwaardig genoeg las u de dreigbrief niet, noch liet u die door iemand voorlezen (NPO, P.20). Het feit dat u een brief gekregen had van de taliban was voor u genoeg om te weten dat u door hen gedood zou worden: "Nee. Eens ze iemand een brief sturen betekent dat zeker en vast dat ze hem gaan doden" (NPO, P.20). U kwam pas te weten wat er in die dreigbrief stond toen u al lang gevlucht was, en zelfs al in België toegekomen was (NPO, P.20-21). Nochtans betrof deze dreigbrief de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan. Het is dan ook allesbehalve geloofwaardig dat u de inhoud van deze brief pas te weten bent gekomen, vele maanden na uw vertrek uit Afghanistan.

De inhoud van deze dreigbrief is overigens ook opvallend. Er staat namelijk in dat alle mujahedeem opgeroepen worden om u te onthoofden mochten zij u vinden, aangezien u onder valse voorwendselen

afwezig bleef uit de madrasa, en tevens dat er bewijs zou zijn dat u zou gespioneerd hebben voor de overheid (NPO, P.21). Deze brief werd echter afgeleverd op de dag na de aanslag die Omar pleegde: u was op dat moment welgeteld 1 volledige dag afwezig geweest van de madrasa. Enerzijds is het ongeloofwaardig dat u omwille van die zeer korte afwezigheid formeel met zulke gewelddadigheden bedreigd werd. Anderzijds is het onduidelijk waarom de taliban aangeeft dat u onder valse voorwendselen afwezig was: uw moeder vertelde hen immers dat u granaatappels aan het oogsten was (NPO, P.12). Aangezien deze gebeurtenissen zich afspeelden in de maand Mizan van het jaar 1398 volgens de Afghaanse kalender (van 23 september 2019 tot 22 oktober 2019 volgens de westerse kalender), de maand waarin u zelf correct aangaf dat granaatappels geoogst worden (NPO, P.5), is het allesbehalve opvallend dat u omwille van die reden afwezig was. Temeer uw oom langs moederzijde effectief veel land met granaatappelbomen had, en hulp bij de oogst dus zeker welgekomen was (NPO, P.5). De beschuldiging van spionage is even merkwaardig. Deze zou zijn gebaseerd op het feit dat jongens in het gezelschap van Omar u zagen praten met hem in de bazaar, nadat hij diezelfde dag een aanslag had gepleegd in de bazaar (NPO, P.12). Er is echter geen sprake van eventuele betrokkenheid van uwentwege bij de arrestatie van Omar. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom die jongens u beschuldigden, en tevens waarom de taliban hun beschuldiging meteen voor waar aannam en u formeel ter dood veroordeelde.

Uw verklaringen met betrekking tot het verloop van gebeurtenissen op 15 en 16 oktober 2019 kunnen allerm minst overtuigen. Dat de taliban binnen de tijdspanne van 1 dag niet enkel te weten zou zijn gekomen dat u niet effectief granaatappels aan het oogsten was bij uw oom langs moederzijde hoewel dat zeer aannemelijk was, maar dat zij tevens de valse informatie dat u zou gespioneerd hebben voor de overheid zou hebben beoordeeld, dat ze daaromtrent een vonnis zou hebben geveld met betrekking tot uw straf, en u daar bovendien per brief van op de hoogte zouden brengen, is immers volstrekt ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De dreigbrief van de taliban werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 29 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees voor vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de

gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker geeft vooreerst te kennen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te veel gewicht hecht aan het feit dat verzoeker les kreeg van een talibanlid. Verder wijst hij erop dat de relatie tussen de madrassa en de taliban zeer complex is, hetgeen blijkt uit algemene informatie die hij aanhaalt.

Vooreerst wordt erop gewezen dat het geheel is van bovenstaande motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad acht het niet geloofwaardig dat er dagelijks gewapende mannen die hun gezicht bedekten de madrassa die verzoeker bezocht binnen- en buitengingen, maar dat het in zijn dorp niet algemeen geweten was dat de taliban de madrassa frequenteerden. Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk waarom zijn moeder opeens vragen zou beginnen stellen zijn over de madrassa, nadat hij daar al jaren les volgde, en waarom zij hem niet wilde vertellen hoe zij die informatie over de madrassa bekwam. Het gegeven dat verzoeker blijkbaar zelf niet weg wilde uit de madrassa terwijl hij aangaf zich niet op zijn gemak te voelen in de madrassa omwille van de bedreigingen aan zijn adres en ook blijkt dat hij weinig affiniteit heeft met de jihad waarover de taliban preekte en zich weinig vragen stelde over zijn onderwijs door een talibanlid is niet aannemelijk.

Met de argumentatie dat uit algemene informatie blijkt dat de relatie tussen de madrassa en de taliban zeer complex is en dat hij niet kon kiezen om geen les meer te volgen, plaats hij voormelde concrete vaststellingen ook niet in een ander licht. Het gegeven dat hem niet kan verweten worden dat hij niet alle informatie heeft en dat hij wel degelijk aan zijn moeder om meer informatie heeft gevraagd, maar zij hem die weigerde te verschaffen, herhaalt hij slechts zijn verklaringen, doch biedt hij geen enkele valabele verklaringen voor bovenstaande pertinente vaststellingen. Ook het argument dat het mogelijk is dat zijn moeder meer informatie heeft dan verzoeker, die een zeer jonge leeftijd had toen hij uit Afghanistan vertrok, werpt hier geen ander licht op.

Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eraan voorbij gaat dat hij zijn inkopen nog niet allemaal had gedaan, omdat hij zich na de aanslag onmiddellijk uit de voeten had gemaakt en dat er meerdere aanslagen plaatsvonden in Afghanistan, kan hij niet overtuigen. Ook de Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker, louter om nog enkele producten te willen kopen, nog zou terugkeren naar de bazaar in de uren nadat hij daar met zijn eigen ogen een aanslag had zien gepleegd worden door een medestudent van hem, iemand die hij naar eigen zeggen ook als een vriend beschouwde. Het gegeven dat verzoeker verklaarde dat hij de aanslagpleger daar bij zijn terugkeer nogmaals tegenkwam en groette alsof er niets gebeurd was, bevestigt het ongeloofwaardig karakter van de eerdere gebeurtenissen. Naast het toevallige karakter van die 2de ontmoeting is het overigens ook niet aannemelijk dat de aanslagpleger zou teruggekeerd zijn naar de bazaar in de uren nadat hij daar een aanslag gepleegd had. De algemene stelling dat er in Afghanistan meerdere aanslagen plaatsvinden doet hier geen afbreuk aan.

Het argument dat zijn vriend zich conform de instructies van Qari E. had gedragen, namelijk de plaatsen aanvallen waar de overheid aanwezig is aanvallen en dan terugkeren, kan niet worden gevolgd. Opnieuw herhaalt verzoeker zijn verklaringen waarover in de bestreden beslissing reeds correct werd besloten:

“De instructies van Qari E.(...) waren immers betrekkelijk anders: “Ja, hij preekte ons altijd om hetzelfde te doen, om de plaatsen waar de overheid aanwezig is aan te vallen en dan terug te keren” (NPO, P.14). U verklaarde echter dat Omar wel volgens de instructies van Qari E.(...) handelde door de aanslag te plegen en dan naar huis terug te keren (NPO, P.19). Zijn terugkeer naar de bazaar in de namiddag stond volgens u alweer los van de aanslag van die voormiddag: “Hij had al iemand neergeschoten en de plaats ontvlucht. Tegen de middag was hij daar terug op bezoek” (NPO, P.19). Die uitleg is allesbehalve bevredigend, en verklaart geenszins waarom Omar na het plegen van een aanslag diezelfde namiddag terugging naar de bazaar.” Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

Het betoog onder verwijzing naar algemene informatie dat er in Afghanistan geen onafhankelijke rechterlijke macht bestaat, kan ook niet volstaan om het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen inzake de dreigbrief en handelswijze van de taliban te verklaren of te verschonen.

De verwijzing naar algemene informatie kan hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft gelet op wat voorafgaat desbetreffend in gebreke.

De bij de aanvullende nota gevoegde kopie van de identiteitskaart van zijn broer doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoeker licht ook niet toe wat hij hiermee wil aantonen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota laat gelden dat hij een risico loopt op gepercipieerde verwestering door de taliban, stelt de Raad wat volgt.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afgaanse samenleving voor personen met het profiel van verzoekende partij en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door louter erop te wijzen dat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd ingevolge een verblijf in het buitenland, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan in zijn aanvullende nota te verwijzen naar algemene informatie desbetreffend met voorbeelden van terugkeerders, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze de elementen uit deze zaken gelijkaardig zouden zijn aan zijn situatie.

In zoverre hij zou betogen dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en

dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Het louter toevoegen aan de aanvullende nota van een arbeidsovereenkomst, loonfiches, alsook een aantal tewerkstellingsattesten van SD-Worx en een verklaring van SD-Worx waarin geattesteerd wordt dat verzoeker als uitzendkracht werkt waar zij altijd op kunnen rekenen en hij hierin verder beschreven wordt als een flexibele, hardwerkende en gemotiveerde uitzendkracht met wie de communicatie op een beleefde en respectvolle manier verloopt, volstaan hiertoe echter niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan immers niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds juni 2020, *in casu* een drietal jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn dat hij van kindsbeen af afwisselend naar de madrassa en de moskee ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) en dat hij een veld en een tuin met granaatappelbomen irriteerde en de oogst verkocht (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 10) en bijgevolg deelnam aan het maatschappelijk leven.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker naar eigen zeggen Afghanistan op ongeveer vijftien à zestienjarige leeftijd heeft verlaten, zodat hij op dat ogenblik al gevormd was en de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, en integratie alhier zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kapisa, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de thans heersende waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DIGNEF